

Things Flertals Side ikke tør lade det andet Things Flertal komme til Orde for Hans Majestæt Kongen, uden at det er nødvendigt at give et Tilſvar eller, om jeg ſaa ſkal kalde det, en Slags Gjendrivelſe. Det er jo mærkeligt; naar man nu i de ſeneste Dage har gjort ſig den Uleilighed at gjennemlæſe forſkjellige Bladartikler for og imod hinanden, kan man efter at have læſt den Ene tidt ſynes: ja, der er jo en Udvikling, ſom man i hvert Fald om ikke fuldt ud, ſaa dog i Meget kan ſamſtemme med; men læſer man ſaa de modſatte Anſtuelſer fremhævede eller forklarede i et andet Blad, gaar det ligesaa igjen, og der vil man finde Noget, ſom ſynes fundt og rigtigt. Men hvad jeg vil fremhæve, er, at en meget ſtor Del af Landets Befolkning kan ſelvſølgelig ikke overtømme at læſe de forſkjellige Partiernes Blade, men i Reglen maa nøjes med en enkelt Side af dem, og de, ſom læſe den ene Fremſtilling, ſaae jo ſelvſølgelig mere eller mindre det uvilkaarlige Indryk; at der maa Sandheden ligge ren og ſkær, og ligesaa gaar det til den anden Side. Thi viſt er det, at i vor ærede Preſſe — jeg ſkal ikke der gaa Noget for nær eller rettere ſagt kaſte Skyld mere paa den ene Side end paa den anden — kappes Partiernes i Virkeligheden meget ſtærkt, maatte endogsaa ſtærkere, end ønskelig er, om at give ſine Modſtandere — jeg kan kalde det det glatte Lag. Smidlertid ſtal jeg vende tilbage til, hvad jeg begyndte med, at jeg ikke anſer denne Adreſſes Indgivelse for ſaa betimelig, ſom jeg vel kan tænke, at Flertallet her i Salen mener. Jeg ſkal da blot ſ. G. minde om, at et Hovedſtadsblad forleden endogsaa kaldte det Skridt, ſom det andet Thing har foretaget, for et Rabaldernummer, og et Rabaldernummer pleier man i Reglen ikke at bryde ſig ſaa meget om, at man i Hui og Haſt ſkal give ſig til at foretage et Modtræk. Det være nu, ſom det være vil, Adreſſen have vi her ſaaet forelagt, og at den bliver vedtagen af Thingets Flertal, kan der jo ikke være nogen Tvivl om.

Jeg ſkal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger til enkelte af Adreſſens Punkter, ſom jeg finder — om ikke juſt mærkværdige, ſaa dog ikke ganſke korrekte. Der er for det Førſte paa førſte Side den Udtalelſe, at under

diſſe Omſtændigheder — nemlig den nuværende Stilling — maatte Landsthinget anſe det for uforſvarligt at yde ſin Medvirkning til Finantslovbehandlingens Udſtrækning ud over Finantsaarets Udgang, hvilket det allerede i Fjor gav tilkjende ved at forkaſte den da foreliggende midlertidige Finantslov. Det ſynes mig ikke, at denne Udtalelſe er aldeles forreſt, efter at dette Thing nemlig for ikke ſaa mange Dage ſiden endogsaa gjennem tre Behandlinger vedtog et Forſlag til en midlertidig Finantslov. Derved var alſaa det fra i Fjor tagne Standpunkt opgivet, og det var klart beviſt, at dette Thing var villigt til at gaa ind paa en Forlængelſe, om den nødvendiggjordes, af Finantslovbehandlingens ud over Finantsaarets Udløb, men vel at mærke, naar det kunde ſaae den midlertidige Finantslov ſaaledes affattet, ſom det fandt ſtemmende med ſin Betragtning. Jeg har jo for kort Tid ſiden havt Leilighed til at udtale mig om Forſlaget til den midlertidige Finantslov og ſtal derfor ikke igjen komme ind paa det. — Ja, ſaa ſiges der lidt længere nede, at Folkethinget har fortolket den midlertidige Finantslovs Affattelse paa en Maade, der ikke blot ſtod i en beſtemt Modſtrid med Landsthingets Opfattelſe deraf, men ogsaa vilde kunne nimuliggjøre en forſvarlig Forelſe af Statshusholdningen. Med Henſyn til Forſtaaelſen af den hidtidige midlertidige Finantslov ſtal jeg dog i Forbigaaende minde om, at den ærede 4de Landsthingsmand for 1ſte Kredſ (Mazens), der førte Ordet for Forkaſtelsen af Forſlaget til den midlertidige Finantslov i ſin Motivering af Forkaſtelsen kom til at ſige, at det ikke var juſt aldeles ſagt, at dette Things Flertals Forſtaaelſe, eller „vor“ Forſtaaelſe, ſom han behager at kalde det — thi det ærede Medlem taler gjerne ſom Flertal — ubetinget var den rette, men den var i alt Fald vor Forſtaaelſe ſagde han, og det maa ſaa være nok. En Forſtaaelſe af en Lov, der har været givet og benyttet, jeg tror hele atten Gange i vor konſtitutionelle Periode, ſkulde man nok ſynes var i det Mindſte en betydelig Del lettet, og om der end ſom bemærket har kunnet reiſes Banſkeligheder og Tvivl om Forſtaaelſen, have dog diſſe, ſom jeg ogsaa før bemærkede, ikke været af en ſaa overveiende Befkaffenhed eller hidført ſaadanne Banſkeligheder, at det ſkulde ſynes umuligt i Frem-